

El Premi Sant Joan de Novel.la Catalana

per Joan Ripoll

Allà on altres anys glossàvem les novel.las que havien quedat finalistes del premi Sant Joan de novel.la catalana, avui caldrà estampar-hi una notícia escarida: per decisió unànime del Jurat, el premi no s'ha adjudicat, decisió que, si prevista a les bases del concurs, és la primera vegada que s'assumeix.

Creat l'any 1981 per la Caixa de Sabadell, amb la finalitat d'obsequiar els seus clients per la Diada del Llibre, el premi Sant Joan ha estat atorgat, successivament, als autors següents: Antoni-Lluc Ferrer per "*Adéu, turons, adéu*"; Margarida Aritzeta per "*Un febrer a la pell*"; Vicenç Villatoro per "*País d'Itàlia*"; Gabriel Janer Manila per "*Els rius de Babilònia*"; Antoni Turull per "*La torre Bernadot*"; i Manuel Bofarull per "*Els hereus de la terra*".

A la convocatòria d'enguany s'hi havien presentat vint-i-tres originals, si fa no fa, com a les altres convocatòries: no hi ha hagut pas cap crisi pel que fa a la participació. La procedència dels originals, com sempre, ha estat ben variada, sense que hi faltessin concursants de la pròpia ciutat de Sabadell; els altres, amb majoria de Barcelona, provenien de Mallorca, Girona i poblacions del Bages, Barcelonès i Baix Ebre, i la temàtica ha estat, com sempre, ben variada. El que ha succeït, simplement, ha estat que, segons criteri del Jurat, malgrat els encerts parcials d'algunes obres, cap no ha assolit la categoria suficient com per merèixer el premi.

Sobre això cal fer una puntualització: hom sol dir, en aquests casos, que un premi ha quedat "desert", però l'expressió no és l'adequada: "desert" presuposa que no s'ha presentat cap obra i que, per tant, no s'ha pogut donar el premi. En el nostre cas, l'expressió correcta és "no adjudicat", interpretant que, malgrat haver-hi obres concursants, no s'hi ha trobat aquella qualitat suficient com per a premiar-ne alguna.

Un aspecte del saló de la Caixa de Sabadell durant la conferència de Joan Triadú (30 d'octubre 1984).

Essent que, pocs dies abans, es produí un fet semblant amb un altre premi de novel.la -el Prudenci Bertrana, de Girona-, s'ha especulat sobre una presumpta crisi de la narrativa catalana; caldrà veure, encara, què succeirà amb altres premis paral.lels de pròxima adjudicació, com l'Andròmina o el Sant Jordi. Però, en tot cas, cal remarcar que el fet que un premi no s'adjudiqui és tan normal com el fet d'adjudicar-lo: al cap i a la fi, són les dues possibilitats previstes a les bases; i el que realment vol dir és que en aquella ocasió no ha concorregut cap obra destacable. Evidentment, si la situació es prodigués potser sí que caldria especular-hi, però ara per ara no sembla pas que hagi de ser així.

Cal tenir en compte que la novel.la és un gènere difícil, i que, en general, la literatura catalana sol ser més pròdiga amb la poesia, gènere aquest al que s'associen els grans noms: d'Ausies Marc a Foix, per exemple, passant per tots els que hi ha entremig. Per altra banda, s'ha de tenir present que els novel.listes reconeguts que ja publiquen regularment, no solen presentar-se als premis, per raons òbvies; aleshores, el reducte del material premiable acostuma a ser fornit o bé per aficionats que, amb molta bona fe però amb poc ofici, s'esplaien escrivint -fet ben lloable, certament-, o bé per joves prou preparats, que a ben segur són futurs valors, però que encara no troben l'encert total

en una obra rodona i ben acabada. Lleugint originals es troben molts encerts parcials i s'endevinen moltes promeses, cosa que fa que els jurats no es descoratjin pas i pensin retrobar, en altra ocasió alguns d'aquests autors amb una altra obra ben arrodonida; el que no es pot esperar, evidentment, és que cada any sorgeixin varis valors d'aquest ordre.

En resum, crec que pot dir-se, que, en general, els premis literaris ténen una funció a complir i que la fan satisfactòriament: del conjunt dels premis se'n desprèn un clima, un gruix, que permet confeigir el cos de la nostra literatura, cos del qual n'han de sortir els membres més destacables. I això es pot fer avui amb tota normalitat, sense voluntarismes ni cofoïsmes, ans al contrari, amb el rigor que exigeix l'autèntica professionalitat.

Aquest és, em sembla, la veritable lliçó que es desprèn del fet, ben normal, que enguany el premi Sant Joan de novel.la catalana no hagi estat atorgat. ■

FOTO ESTUDI

GIBMI

Material fotogràfic. Fotos de galeria i carnets. Fotocòpies.
Corominas, 139 - Tel. 725 28 64
SABADELL

ARQUITECTURA D'INTERIORS
DISSENY A MIDA

RONDA ZAMENHOF N° 151
T. 7265650 SABADELL